अस्वीकरण

नेपालीमा अनुवाद गरिएको मामिलाको निर्णय पक्षहरुले आफ्नो भाषामा बुझ्नु को लागि मात्र हो। सबै व्यवहारिक र आधिकारिक उद्देश्यका लागी, फैसलाको अंग्रेजी संस्करण नै प्रमाणिक हुनेछ र कार्यन्वयनको उदेष्यका लागी पनि अंग्रेजी भाषा मै जारी भएको फैसला मान्य हुनेछ।

[२०२४] ४ एस.सी.आर. ५९८: २०२४ आईएनएससी ३१५

मध्य प्रदेश राज्य बनाम **सतीश जैन (मृत) द्वारा एलआरएस र अन्य** (सिभिल अपील नं. ६८८४ २०१२ को) १८ अप्रिल २०२४ [विक्रम नाथ* र के.भी. विश्वनाथन, जेजे.]

यस्तो मुद्दा उठ्यो कि जब एकपक्षीय फैसलामा आधारित सम्झौता हुन्छ, र एकपक्षीय फैसला रद्द गरिएको छ भने, पक्षहरूले सम्झौतामा भर पर्न सक्छन् कि सक्दैनन्।

मुद्दा – एकपक्षीय फैसला – एकपक्षीय फैसलामा आधारित सम्झौता – एकपक्षीय फैसला रद्द गरिएपछि, पक्षहरूले सम्झौतामा भर पर्न सक्छन् कि सक्दैनन् – मुद्दाको सम्पत्ति राज्यको स्वामित्वमा थियो, तथापि, प्रतिवादी नं. १ ले प्रतिकूल कब्जाद्वारा आफ्नो अधिकार सिद्ध गर्यो र आफ्नो सबै अधिकार वादीको पक्षमा हस्तान्तरण गर्यो साथै कब्जा पनि हस्तान्तरण गर्यो – प्रतिवादी नं. १ ले कथित रूपमा उक्त जमिन फेरि तेस्रो पक्षको पक्षमा हस्तान्तरण गर्ने सम्भावना थियो र राज्यका केही अधिकारीहरूले वादीले मुद्दाको जमिनमा लगाएको बार हटाउने प्रयास गरे – वादीले प्रतिवादी नं. १ र राज्यको विरुद्धमा घोषणा, स्थायी निषेधाज्ञा र अनिवार्य निषेधाज्ञाको लागि मुद्दा दायर गरे – मुद्दा एकपक्षीय रूपमा फैसला भयो – अपीलीय अदालतले यसलाई रद्द गरी मामिलालाई पुनः सुनुवाईको लागि निचली अदालतमा पठायो – मुद्दा निचली अदालतमा विचाराधीन रहेको – यसैबीच राज्य नगर निगम र वादीबीच सम्झौता भयो कि वादीले मुद्दाको जमिन खाली गर्नेछ, निगमलाई बस स्टेण्ड निर्माण गर्न अनुमति दिनेछ, सट्टामा छुट्टै प्लटहरू दिइनेछ – प्लटहरू आवंटित गरियो तर केही पछि रद्द गरियो – त्यसपछि मध्यस्थता निर्णय पारित भयो जसअनुसार वादीले निगमलाई निर्धारित रकम तिर्नेछ र बदलामा निगमले जग्गा आवंटनको आफ्नो दायित्व पूरा गर्नेछ – राज्यले निर्णयको विरुद्धमा आपत्ति जनायो, निचली अदालतद्वारा स्वीकृत – वादीले दायर गरेको पुनरावलोकनमा, उच्च अदालतले निचली अदालतको आदेश रद्द गर्यो – सही हो:

निर्णय: एकपक्षीय फैसला रद्द गरिएपछि, वादीलाई सम्झौतामा थप कार्य गर्ने अवसर थिएन किनभने पक्षहरूको कुनै अधिकार क्रिस्टलाइज भएको थिएन – त्यो सम्झौताको आधार वादीको पक्षमा घोषणा र निषेधाज्ञाको एकपक्षीय फैसला थियो – एकपक्षीय फैसला नै रद्द गरिएपछि र राज्यको लिखित जवाफ दाखिल गर्ने चरणबाट मुद्दा अगाडि बढ्नुपर्ने भएपछि, सम्झौताले आफ्नो सबै विश्वसनीयता गुमाउँछ मानौं कि सम्झौता गर्ने कुनै अधिकारको कुनै आभास थियो भने – सम्झौताको कानूनको दृष्टिमा कुनै पवित्रता हुनेछैन अन्तर पक्षहरू बीच पनि – एकपक्षीय फैसला अन्तर्गत वादीमा सिर्जित अधिकार समाप्त भयो र, यसरी, निगमले उक्त सम्झौतामा कुनै भर नराख्नु पर्ने थियो – सिपिसी को धारा ८९ अन्तर्गत निगमले दायर गरेको निवेदन पनि सम्झौताको आधारमा कायम रहन सक्दैन थियो – निगम र वादीबीच केही प्रकारको मिलेमतो भएको देखिन्छ – सम्झौतामा मध्यस्थ नियुक्त गर्ने कुनै शर्त थियो वा थिएन, सम्झौता गर्ने आधार नै रद्द गरिएको हुनाले, सम्झौतामा कुनै पनि पक्षले भर पर्न सक्दैन थियो – मुद्दाको जमिन स्वीकार्य रूपमा राज्यको स्वामित्वमा थियो – राज्यले यसलाई बस स्टेण्ड निर्माणको लागि निगमलाई आवंटित गरेको भए पनि, निगमले यसलाई व्यवहार गर्न सक्दैन थियो र सम्झौता गरेर वादीको स्वामित्व वा कब्जामा रहेको मान्न सक्दैन थियो – निगम राज्यको आवंटीको रूपमा बाध्य हुनेछ उक्त जमिनलाई जुन उद्देश्यको लागि दिइएको थियो त्यसको लागि प्रयोग गर्न – यसले वादीको कब्जा हटाउनको लागि उपयुक्त कदम चाल्नुपर्थ्यो – यसरी, निचली अदालत निर्णय रद्द गरेर आवेदन स्वीकृत गर्नमा उचित थियो – उच्च अदालतले सान्दर्भिक पक्षहरूलाई विचार नगरी र राज्यले निचली अदालत समक्ष गरेको बयानमा भर परेर गल्ती गर्यो कि राज्यको कुनै चासो छैन किनभने यसले जमिन बस स्टेण्ड स्थापना गर्न निगमलाई आवंटित गरेको थियो – उच्च अदालतद्वारा पारित आदेश रद्द गरियो। [अनुच्छेद ४–७]

- लेखक

देवानी कार्यविधि संहिता, १९०८।

मुद्दा; एकपक्षीय फैसला; सम्झौता; प्रतिकूल कब्जा; घोषणा, स्थायी निषेधाज्ञा र अनिवार्य निषेधाज्ञाको मुद्दा; मध्यस्थता पुरस्कार; मध्यस्थको नियुक्ति।

नागरिक अपील क्षेत्राधिकार: नागरिक अपील संख्या ६८८४ सन् २०१२ मध्य प्रदेश उच्च न्यायालय जबलपुरको मिति १४.११.२००५ को नागरिक पुनरावलोकन संख्या २०१ सन् २००५ को फैसला र आदेश बाट

सौरभ मिश्रा, ए.ए.जी., सुश्री मृणाल गोपाल एल्कर, अभिनव श्रीवास्तव, पुनरावेदकका लागि अधिवक्ताहरू। पुनीत जानी, सुश्री क्रिस्टी जैन, मन्न अरोरा, सुश्री आकृति शर्मा, लिशा भाटी, सुश्री प्रतिभा जैन, अश्वनी कुमार, संजय के. अग्रवाल, सार्थक नेमा, सुश्री अंकिता खरे, यशोवर्धन जैन, रामसखा कुशवाहा, प्रत्यर्थीहरूका लागि अधिवक्ताहरू।

फैसला विक्रम नाथ जे. १. पुनरावेदक–मध्य प्रदेश राज्य – मूल मुद्दाको प्रतिवादी सतीश जैन (प्रत्यर्थी नं. १) द्वारा दायर गरिएको, जो मृत्यु भइसकेका छन्, उनका कानूनी उत्तराधिकारीहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको, मध्य प्रदेश उच्च न्यायालयले नागरिक पुनरावलोकन संख्या २०१ सन् २००५ मा पारित गरेको मिति १४.११.२००५ को फैसला र आदेशको शुद्धताको विरुद्धमा अपील गरिरहेको छ, जसको शीर्षक "सतीश जैन विरुद्ध रामा र अन्य" थियो, जसमा उच्च न्यायालयले जिल्ला अदालतको मिति २२.१२.२००४ को आदेशलाई रद्द गर्यो, र थप जिल्ला अदालतलाई कानून बमोजिम मध्यस्थको पुरस्कार कार्यान्वयन गर्न निर्देशन दियो। यसले पुनरावेदकको मिति ०९.११.२००४ को आपत्तिहरूलाई पनि अस्वीकार गर्यो, र थप मध्यस्थको प्रतिवेदन अस्वीकार गर्ने आदेश पनि रद्द गरियो। चुनौती दिइएको आदेशको सञ्चालन भाग त्यसको प्याराग्राफ २७ मा समावेश गरिएको छ जुन तल पुन: उत्पादन गरिएको छ: "२७. त्यसैले, पुनरावलोकन अधीनको आदेश रद्द गरिएको छ। प्रत्यर्थी नं. २ द्वारा दायर गरिएको मिति ०९.११.२००४ को आपत्ति खारेज गरिएको छ। मध्यस्थको प्रतिवेदन अस्वीकार गर्ने आदेश पनि रद्द गरिएको छ। जिल्ला अदालतले पुरस्कार कार्यान्वयन गर्नका लागि कानून बमोजिम अगाडि बढ्नेछ।"

२. वर्तमान अपील दायर गर्ने सम्बन्धित तथ्यहरू संक्षेपमा तल उल्लेख गरिएका छन्: (i) सतीश जैन पुत्र दयानन्द जैनले एक नागरिक मुद्दा दायर गरे जसमा रामा पुत्र परसराम लाई प्रतिवादी नं. १ र कलेक्टर, भोपाल मार्फत मध्य प्रदेश राज्यलाई प्रतिवादी नं. २ बनाइएको थियो जसमा घोषणा, स्थायी निषेधाज्ञा र अनिवार्य निषेधाज्ञाको डिक्री मागिएको थियो। यो सी.एस. नं. ६५ए सन् १९९० को रूपमा दर्ता गरिएको थियो। दाबीको आधार यो थियो कि विवादित सम्पत्ति खसरा नं. ४८ र ४९ क्षेत्रफल ३.५३ एकड जो ग्राम हलालपुर, तहसील हुजुर, जिल्ला भोपालमा अवस्थित छ, मध्य प्रदेश राज्यको स्वामित्वमा थियो। तथापि, प्रतिवादी नं. १ ले विगत ५०–६० वर्षदेखि विवादित जमिनमाथि निरन्तर र शान्तिपूर्ण प्रतिकूल कब्जा गरिरहेको थियो र त्यसैले प्रतिकूल कब्जाद्वारा आफ्नो अधिकारहरू पूर्ण गरेको थियो र जमिनको मालिक बनेको थियो।

(ii) यो पनि आरोप लगाइएको थियो कि प्रतिवादी नं. १ ले विवादित जमिनमाथिको आफ्नो सबै अधिकार, शीर्षक र हित वादीको पक्षमा हस्तान्तरण गरेको थियो र मिति ०५.०९.१९८८ मा विवादित जमिनको कब्जा पनि हस्तान्तरण गरेको थियो।

(iii) त्यसपछि वादीले मिति ०६.०९.१९८८ मा तारबार लगाएको थियो र विवादित जमिनको कब्जा भोग गरिरहेको थियो।

(iv) वादीको दाबीमा थप उल्लेख गरिएको छ कि प्रतिवादी नं. १ ले उक्त जमिन फेरि तेस्रो पक्षको पक्षमा हस्तान्तरण गर्ने सम्भावना थियो र उनलाई यो पनि थाहा भयो कि राज्य (प्रतिवादी नं. २) का केही अधिकारीहरू र कर्मचारीहरूले विवादित जमिनको भ्रमण गरेका थिए र तारबार हटाउने प्रयास गरेका थिए। यस्तो परिस्थितिमा, वादी घोषणा, स्थायी निषेधाज्ञा र अनिवार्य निषेधाज्ञाको मुद्दा दायर गर्न बाध्य भएका थिए।

(v) वादीका अनुसार, कारबाहीको कारण मिति ०७.१०.१९८८ मा उत्पन्न भएको थियो, र फेरि मिति ११.१०.१९८८ मा जब राज्यका अधिकारीहरू/कर्मचारीहरूले तारबार हटाउने प्रयास गरेका थिए।

(vi) जिल्ला अदालतले मिति २२.०६.१९९० को फैसला र आदेशद्वारा मुद्दालाई एकपक्षीय रूपमा फैसला गर्यो।

राज्यले देवानी कार्यविधि संहिता, १९०८ को धारा ९६ अन्तर्गत एक अपील दायर गर्यो जुन चौथो अतिरिक्त जिल्ला न्यायाधीश, भोपालद्वारा केवल ८ दिनको ढिलाइको आधारमा खारेज गरिएको थियो।

(i) राज्यले उच्च न्यायालयमा एक नागरिक पुनरावलोकन दायर गर्यो जुन नागरिक पुनरावलोकन संख्या ३०० सन् २००२ को रूपमा दर्ता गरिएको थियो। उक्त पुनरावलोकन उच्च न्यायालयद्वारा मिति १३.०८.२००३ को आदेशद्वारा स्वीकृत गरिएको थियो। यसले पुनरावेदन अदालतको मिति ११.०५.१९९१ को आदेशलाई रद्द गर्यो, जसले परिसीमा ऐनको धारा ५ अन्तर्गतको निवेदन अस्वीकार गरेको थियो। यसले ढिलाइ माफीको लागि निवेदन स्वीकृत गरेपछि ८ दिनको ढिलाइलाई पनि माफ गर्यो, र थप पुनरावेदन अदालतलाई पक्षहरूलाई गुणदोषका आधारमा सुन्न र कानून बमोजिम पुनरावेदन निर्णय गर्न निर्देशन दियो।

(ii) उक्त पुनरावेदन मिति ०९.०१.२००४ को आदेशद्वारा स्वीकृत गरिएको थियो र मुद्दा जिल्ला अदालतमा फिर्ता पठाइएको थियो जसले राज्यलाई आफ्नो लिखित जवाफ दाखिल गर्न उचित समय प्रदान गरेपछि गुणदोषका आधारमा निर्णय गर्नुपर्ने थियो। उक्त मुद्दा अझै पनि जिल्ला अदालतमा विचाराधीन छ।

(iii) यो उल्लेख गर्न उपयुक्त हुनेछ कि राज्यले पुनरावेदन अदालतद्वारा फिर्ता पठाएपछि आफ्नो लिखित जवाफ दाखिल गरेको छ।

(iv) यसैबीच, यस्तो देखिन्छ कि विवादित जमिन बस स्टेन्ड निर्माण गर्नका लागि भोपाल नगर निगमलाई आवंटित गरिएको थियो। मिति ३०.०७.१९९१ मा भोपाल नगर निगम र वादीबीच एक सम्झौता भएको छ जसमा वादीले विवादित जमिन खाली गर्नेछ, भोपाल नगर निगमलाई बस स्टेन्ड निर्माण गर्न अनुमति दिनेछ, र बदलामा, वादीलाई छुट्टै प्लटहरू आवंटित गरिनेछ।

(v) यो पनि आरोप लगाइएको छ कि भोपाल नगर निगमद्वारा वादीको पक्षमा केही आवंटनहरू गरिएका थिए तर तिनीहरूलाई पछि रद्द गरिएको थियो।

(vi) फिर्ता पठाएपछि, राज्यद्वारा लिखित जवाफ दाखिल गरिएको थियो। थप, भोपाल नगर निगमलाई जिल्ला अदालतको मिति १३.०३.२००४ को आदेशद्वारा प्रतिवादी नं. ३ को रूपमा समावेश गरिएको थियो।

(vii) पुनरावेदकले मिति १७.०८.२००४ मा आदेश VII नियम ११ सीपीसी र आदेश VI नियम १७ सीपीसी अन्तर्गत एक निवेदन दायर गर्यो।

(viii) थप भोपाल नगर निगमले सीपीसीको धारा ८९ अन्तर्गत एक निवेदन दायर गर्यो जसमा उल्लेख गरिएको थियो कि मिति ३०.०७.१९९१ को सम्झौता अनुसार वादीलाई आवंटित जमिनको मूल्य बापत रु. ३०,००,०००/- (रुपैयाँ तीस लाख मात्र) भुक्तानी गर्न निर्देशन दिइयोस्। यो पनि उल्लेख गरिएको थियो कि यदि पूरै रकम जम्मा गरिएमा, भोपाल नगर निगम आफ्नो दायित्व पूरा गर्न तयार छ। त्यसैले यसले प्रार्थना गर्यो कि पक्षहरूलाई धारा ८९ सीपीसी अन्तर्गत विवादको समाधानका लागि मध्यस्थकर्ता/मध्यस्थमा पठाइयोस्। यो निवेदन मिति २७.०८.२००४ को हो।

(ix) जिल्ला अदालतले मिति १७.०९.२००४ को आदेशद्वारा मामिलालाई श्री हेमन्त कुमारलाई सन्दर्भित गर्यो। उक्त मध्यस्थकर्ता/मध्यस्थले एक महिना भन्दा कममा मिति १४.१०.२००४ को पुरस्कार/प्रतिवेदन दिए। संक्षेपमा, उक्त पुरस्कारको प्रभाव यो थियो कि वादीले भोपाल नगर निगमलाई रु. ३०,००,०००/- र त्यस्तो लिज भाडा जुन निर्धारण गरिन सक्छ भुक्तानी गर्नेछ, र बदलामा भोपाल नगर निगमले मिति ३०.०७.१९९१ को सम्झौता अनुसार जमिन आवंटनको आफ्नो दायित्व पूरा गर्नेछ।

(x) पुनरावेदक-मध्य प्रदेश राज्यले मिति १४.१०.२००४ को मध्यस्थको पुरस्कारलाई विभिन्न आधारमा रद्द गर्न प्रार्थना गर्दै मिति ०९.११.२००४ को आपत्तिहरू दायर गर्यो। आपत्तिहरूमा

विशेष रूपमा उल्लेख गरिएको थियो कि जमिनको स्वामित्व अझै पनि मध्य प्रदेश राज्यसँग रहेको छ र भोपाल नगर निगमसँग राज्यको लिखित सहमति वा स्वीकृति बिना त्यस्तो जमिनसँग व्यवहार गर्ने कुनै व्यवसाय वा अधिकार छैन।

(xi) जिल्ला अदालतले मिति ०९.११.२००४ को राज्यको निवेदनमा आपत्तिहरू आमन्त्रण गरेपछि, मिति २२.१२.२००४ को आदेशद्वारा त्यसलाई स्वीकृत गर्यो। त्यसबाट असन्तुष्ट भएर, वादीले एक नागरिक पुनरावलोकन दायर गर्यो, जुन चुनौती दिइएको आदेशद्वारा स्वीकृत गरिएको छ, जसले वर्तमान अपीलको उत्पत्ति गराएको छ।

३. हामीले पक्षहरूका विद्वान् वकिलहरूलाई सुनेका छौं र रेकर्डमा भएको सामग्रीको अध्ययन गरेका छौं।

४. यो स्वीकार्य स्थिति हो कि मुद्दा अझै पनि जिल्ला अदालतमा विचाराधीन छ। वादीलाई अहिलेसम्म कुनै घोषणा प्रदान गरिएको छैन। एकपक्षीय फैसला रद्द गरिएपछि, वादीले मिति ३०.०७.१९९१ को सम्झौतामा थप कार्य गर्ने कुनै अवसर थिएन किनभने पक्षहरूलाई कुनै अधिकार स्थापित भएको थिएन। त्यो सम्झौताको आधार वादीको पक्षमा घोषणा र निषेधाज्ञाको एकपक्षीय फैसला थियो। एकपक्षीय फैसला नै रद्द गरिएपछि र मुद्दा पुनरावेदक-राज्यद्वारा लिखित जवाफ दाखिल गर्ने चरणबाट अगाडि बढ्नुपर्ने भएपछि, मिति ३०.०७.१९९१ को सम्झौताले आफ्नो सबै विश्वसनीयता गुमाउँछ यदि सम्झौतामा प्रवेश गर्ने कुनै अधिकारको कुनै संकेत थियो भने पनि। भोपाल नगर निगमद्वारा सीपीसीको धारा ८९ अन्तर्गत दायर गरिएको निवेदन पनि मिति ३०.०७.१९९१ को सम्झौताको आधारमा कायम राख्न योग्य थिएन। भोपाल नगर निगम र वादीबीच केही प्रकारको मिलोमतो भएको देखिन्छ। मिति ३०.०७.१९९१ को सम्झौतामा मध्यस्थ नियुक्त गर्ने कुनै शर्त थियो वा थिएन, सम्झौतामा प्रवेश गर्ने आधार नै रद्द गरिएपछि, सम्झौता आफैंमा कुनै पनि पक्षले भर पर्न सक्ने थिएन।

५. विवादित जमिन स्वीकार्य रूपमा पुनरावेदक-राज्यको स्वामित्वमा थियो। यदि राज्यले यसलाई बस स्टेन्ड निर्माण गर्नका लागि भोपाल नगर निगमलाई आवंटित गरेको भए पनि, भोपाल नगर निगमले यससँग व्यवहार गर्न सक्दैनथ्यो र मिति ३०.०७.१९९१ को सम्झौतामा प्रवेश गरेर यसलाई वादीको स्वामित्व वा कब्जामा रहेको मान्न सक्दैनथ्यो। भोपाल नगर निगम राज्यको आवंटीको रूपमा उक्त जमिनलाई जुन उद्देश्यका लागि दिइएको थियो त्यसका लागि प्रयोग गर्न बाध्य हुनेछ। यसले वादीको कब्जा हटाउनका लागि उपयुक्त कदमहरू चाल्नुपर्थ्यो जुन कानून अनुसार पूर्ण रूपमा अनधिकृत र गैरकानूनी थियो।

६. मिति ३०.०७.१९९१ को सम्झौताको अध्ययनले स्पष्ट रूपमा उल्लेख गर्दछ कि वादीले मिति २२.०६.१९९० को एकपक्षीय फैसला र मिति ११.०५.१९९१ मा प्रथम अपील खारेज भएको आधारमा अधिकार दाबी गरिरहेको थियो। पछि जब दुवै आदेशहरू रद्द गरिए र मुद्दा नै पुनरावेदक-राज्यद्वारा आफ्नो लिखित जवाफ दाखिल गर्ने चरणबाट अगाडि बढ्नुपर्ने भयो, सम्झौता आफैंमा कानूनको दृष्टिमा कुनै पवित्रता हुने थिएन, यहाँसम्म कि पक्षहरूबीच पनि। एकपक्षीय फैसला अन्तर्गत वादीमा सिर्जित अधिकार समाप्त भयो र, त्यसैले, भोपाल नगर निगमले उक्त सम्झौतामा कुनै पनि थप भर नराख्न पर्याप्त सावधान हुनुपर्थ्यो। जिल्ला अदालत पुरस्कार रद्द गरेर निवेदन स्वीकृत गर्न उचित थियो। उच्च न्यायालयले सान्दर्भिक पक्षहरूलाई विचार नगरेर र पुनरावेदक-राज्यद्वारा जिल्ला अदालत समक्ष गरिएको बयानमा भर पारेर गम्भीर त्रुटि गर्यो कि राज्यको कुनै चासो छैन किनभने यसले बस स्टेन्ड स्थापना गर्न भोपाल नगर निगमलाई जमिन आवंटित गरेको थियो र त्यसैले, यसलाई प्रतिवादी नं. २ को रूपमा पक्षहरूको श्रृंखलाबाट हटाइनुपर्छ। कुनै पनि मामिलामा, सबै निवेदनहरू अझै पनि जिल्ला अदालतमा विचाराधीन छन् यदि पहिले नै निपटारा नगरिएको वा राज्यद्वारा फिर्ता नलिइएको भए।

७. माथिको दृष्टिकोणमा, अपील स्वीकृत हुन योग्य छ र तदनुसार स्वीकृत गरिन्छ। उच्च न्यायालयद्वारा पारित चुनौती दिइएको आदेश रद्द गरिन्छ।

८. जिल्ला अदालतले मुद्दा अगाडि बढाउनेछ र यसको समक्ष प्रस्तुत गरिन सक्ने प्रमाणको आधारमा गुणदोषका आधारमा निर्णय गर्नेछ।

९. खर्चको सम्बन्धमा कुनै आदेश हुनेछैन।

१०. विचाराधीन निवेदनहरू, यदि कुनै छन् भने, पनि निपटारा गरिन्छन्।

**शीर्षक टिप्पणीहरू तयार गर्ने: * निधि जैन*

**मुद्दाको परिणाम: अपील स्वीकृत।*